

Tämä tutkistelu on sapatiksi 14.11.2026

Kuulkaa tämä!

Muistojae: *"Nämä tapahtumat ovat varoittavia esimerkkejä, ja ne on kerrottu ojennukseksi meille, joiden osana on elää lopun aikoja."*
(1. Kor. 10:11.)

Avaintekstit:

4. Moos. 13:26–30
Jer. 36:20–26
2. Aik. 36:15–16
Matt. 23:30–35
1. Kor. 10:6–12

Nykyyään joitakin ihmisiä rohkaistaan puhumaan "omaa totuuttaan" – kokemuksistaan, ajatuksistaan, tarpeistaan, rajoistaan, vakaumuksistaan – olivatpa ne sitten mitä tahansa. Jokainen "totuus" on pätevä (näin ajatellaan) eikä sitä pitäisi vaiantaa. Mitä kuitenkin tapahtuu, kun jotkut näistä laajalti pidetyistä "totuuksista" ovat ristiriidassa Totuuden, Jeesuksen Kristuksen ja hänen kirjoitetun sanansa kanssa?

Jotkut ihmiset hyväksyvät raamatulliset totuudet ja kääntyvät pois virheistään, toiset taas pitävät kiinni valheista. Jotkut muuttavat käyttäytymistään totuuden mukaiseksi, toiset taas kapinoivat sitä vastaan. Tällaista on ollut kautta ihmiskunnan historian.

Raamatun profeettoja kutsuttiin usein välittämään viestejä, joita ihmiset eivät halunneet kuulla. Tämän seurauksena monet heistä joutuivat kritiikin, hyljeksinnän, jopa kuolemanuhan kohteeksi, tai heidät yksinkertaisesti murhattiin (Hepr. 11:32–38). Kaikesta tästä huolimatta Jumalan profeetat julistivat uskollisesti viestejään. Heillä ei ollut valinnanvaraa Jumalan profeetallisen ohjauksen suhteen, sillä se oli Jumalan kansalle elintärkeää opetusta. Niinpä viestit oli välitettävä siitäkin huolimatta, mitä se maksoi profeetalle itselleen.

JUMALAN SANANSAATTAJAN KOHTAAMA VIHA

Mooses, Jumalan valitsema johtaja, tiesi, millaista iloa ja tuskaa tuotti sekalaisen seurakunnan johtaminen erämaassa luvattua maata etsittäessä.

Lue 4. Moos. 14:4–11. Mitä näissä jakeissa tapahtuu? Miksi kansa on pettynyt Moosekseen ja Aaroniin?

Näiden jakeiden läheinen tarkastelu paljastaa, että Israelin lapset olivat vihasia Jumalalle, koska he eivät luottaneet häneen. Mooses ja Aaron, Jumalan korkeimman herruuden inhimilliset edustajat, olivat kansan vihan helppoja kohteita. Kaikkien ihmisten keskeinen tarve on kokea fyysistä ja henkistä turvallisuutta. Kun jompikumpi näistä on uhattuna tai kun koemme jonkin uhkaavan fyysistä tai henkistä hyvinvointiamme, voimme raivostua tai jopa käyttäytyä järjenvastaisesti.

Lue 4. Moos. 13:26–30. Miksi israelilaiset olivat niin peloissaan? Mitä rohkeaa Kaleb sanoi heille?

Israelilaisilla oli perusteltuja pelkoja koskien edessä olevia haasteita, jotka liittyivät luvattun maan valtaamiseen, mutta ”kun epäusko pääsee valtaamaan mielen, saatana ottaa sen valvontaansa, eikä kukaan pysty sanomaan, miten pitkälle hän riepottaa sitä” (1AO 367). Mooses kohtasi tässä tilanteessa lähes ylitsepääsemättömän johtajuuden haasteen. Pian kansan pelot paisuivat vihaksi Aaronia ja Moosesta kohtaan sekä avoimeksi kapinaksi Jumalaa vastaan. Kun kansa etsi uusia johtajia korvatakseen Jumalan valitseman profeetan/johtajan (5. Moos. 34:10–12; 4. Moos. 14:4), Joosua ja Kaleb repivät vaatteensa ja anoivat kansaa luottamaan Jumalaan peloistaan huolimatta: ”Jos Herra on meille suosiollinen, hän vie meidät tuohon maahan, joka tulvii maitoa ja hunajaa, ja antaa sen meille. Te ette saa kapinoida Herraa vastaan! Älkää myöskään pelätkö sen maan asukkaita, meille he ovat pelkkä suupala. Heidän jumalansa ovat hylänneet heidät, mutta meidän kanssamme on Herra. Älkää siis pelätkö heitä!” (4. Moos. 14:8–9.)

On helppo luottaa Jumalaan, kun asiat sujuvat hyvin. Entä kun katastrofi iskee? Entä kun Jumalaan luottaminen tarkoittaa epämurkuvuutta tai hankaluuksia? Kuinka hyvin pärjää silloin?

VIESTIN TUHOAMINEN: OSA 1

Lue Jer. 36:20–26. Mitä hovissa tapahtui, ja miten johtajat reagoivat profeetalliseen varoitukseen?

Jeremia oli Jumalan profeetallinen ääni Juudan kansalle tuhoa edeltävänä aikana. Monien vuosien ajan Jumala oli varoittanut Jeremian kautta Juudaa tyytymättömyydestään heitä kohtaan ja siitä, että Babylon valloittaisi heidät ja veisi heidät pakkosiirtolaisuuteen (Jer. 6:8–19; Jer. 26). Herra halusi pelastaa kansan, mutta heidän tuli totella häntä.

Juudan synnit olivat moninaiset, avoimet ja muuttumattomat. Epäjumalanpalvonta, lasten uhraaminen, aviorikokset ja tyrannia olivat Jeremian aikana arkipäivää, mutta profeetan varoituksia ja vetoomuksia ei kuunneltu. Kun Jeremian profeetallinen palvelutyö lähestyi loppuaan, Jumalan vetoomukset kapinoiville lapsilleen voimistuivat. Hänen pyrkimyksensä tavoite oli kuitenkin aina lunastaa. Esimerkiksi Jeremian kirjan luvussa 32 Jumala käskee Jeremiaa ostamaan palan maata ja pitämään kiinni sen omistusoikeudesta: ”Sillä näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: ’Tulee aika, jolloin tässä maassa taas osteetaan taloja, peltoja ja viinitarhoja.’” (Jer. 32:15.)

Rakkaus motivoi Jumalaa ohjaamaan Jeremiaa kirjoittamaan eräänlaisen viimeisen kehotuksen parannuksen tekemistä ja uudistumista varten. Jojakimin vastaus tähän viestiin osoitti halveksuntaa Jumalaa, hänen viestiään ja hänen sanansaattajaansa kohtaan.

Lue Jer. 36:27–31. Miten Jumala vastasi Jojakimin uhmakkaaseen tekkoon?

Joskus meillä on taipumus uskoa, että jos hylkäämme tai tuhoamme Jumalan viestit, tai hänen sanansaattajansa, viesti itsessään häviää. Vaikkemme halua kuunnella Jumalan profeetallista sanaa, se ei poista Jumalan meille antamaa viestiä. Halveksuntamme vain lisää meitä ja perheitämme kohtaavaa vahinkoa, joka johtuu tahallisesta tietämättömyydestämme tai kapinallisuudestamme. Jeremian profetia kuningas Jojakimin lopusta sisältää vakavan varoituksen jokaiselle ihmiselle (Jer. 36:30–31) – sivuutamme Jumalan varoituksella omalla vastuullamme, sillä me tulemme kantamaan syntiemme ja pahuutemme seuraukset.

VIESTIN TUHOAMINEN: OSA 2

Ihmisten reaktiot profetoimisen lahjaa kohtaan voivat olla monenlaisia. Moosesen tapauksessa Israelin lapset kapinoivat avoimesti Moosesta ja Aaronia vastaan, sillä he pelkäsivät vihollisia, joita he tulisivat kohtaamaan yrittäessään päästä luvattuun maahan. Vuosia myöhemmin kuningas Jojakim poltti Jumalan viestin toivoen tuhoavansa Jumalan profeetallisen sanan.

Nämä eivät kuitenkaan olleet mitenkään yksittäisiä tapauksia. Muinaisen Israelin ja Juudan historia oli, harvoja poikkeuksia lukuun ottamatta, profeettojen hylkäämisen historiaa.

Lue 2. Aik. 36:15–16. Miten Juudan kansa vastasi Jumalan heille profeettojen kautta lähettämiin viesteihin? Miten Jumala lopulta reagoi Juudan käyttäytymiseen?

Jeremian profeetallinen palvelutyö ulottui Josian, Joahasin, Jojakimin, Jojakinin ja Sidkian hallituskausiin. Nebukadnessarin johtama Babylonin valtakunta oli nyt Israelin porteilla. Lähes kaikki Jeremian profetiat olivat täyttyneet, kun 21-vuotias Sidkia nousi valtaistuimelle (2. Aik. 36:11). Raamattu sanoo: ”Sidkia teki sitä, mikä oli väärää Herran, hänen Jumalansa, silmissä, eikä nöyrytnyt, vaikka profeetta Jeremia puhui hänelle, mitä Herra oli käskenyt.” (2. Aik. 36:12.)

Huomaa, kuinka Jeremian profeetallista lahjaa kuvaillaan. Häntä pidetään sellaisena, joka puhuu Jumalan suuna. Siitä huolimatta Sidkia ei nöyrytnyt profeetan edessä. Kuitenkin Jeremia, joka oli vain ihminen (syntinen kuten me kaikki muutkin), oli Herran edustaja puhuen hänen nimissään.

Jeremia oli yksi monista, joilla oli tämä osa. Vuosisatojen ajan Jumala oli lähettänyt profeettoja kansaansa varten (2. Moos. 3:15; Ps. 105:26; Mal. 3:1; Jes. 6:8; Jer. 25:4; Matt. 11:13; Luuk. 11:49 jne.), koska hän ei halunnut ”kenenkään tuhoutuvan vaan tahtoo, että kaikki kääntyisivät” (2. Piet. 3:9). Muinaisen Israelin ja Juudan historia on kertomus Jumalan loputtomista yrityksistä tavoittaa luopunut kansansa pelastuksen lupauksilla, jos he vain tekisivät parannuksen.

Tässä Juudan historian myöhäisessä vaiheessa Jumala osoitti Juudalle armoa Jeremian profeetallisen äänen ohjauksen ja lohdutuksen kautta. Armon osoittaminen ei kuitenkaan johtanut nöyryyteen, uskoon ja kääntymykseen, vaan naureskeluun, pilkkaan ja halveksuntaan.

Voimmeko me pilkata Jumalan sanansaattajia?

TEESKENTELIJÄT

Oletko koskaan katsellut muiden tekemiä asioita ja ajatellut: ”Jos olisin ollut heidän asemassaan, en olisi koskaan tehnyt niin kuin he tekivät!” Jos olemme rehellisiä itsellemme, emme ehkä tee täsmälleen samoja asioita kuin muut, mutta käyttäydymme kuitenkin usein samalla tavalla, toistamme samoja virheitä ja ehkä sokaisemme itsemme tahallamme siltä, mitä todella teemme. Jeesus itse puhui tästä periaatteesta, kun hän sanoi: ”Sinä tekopyhä! Ota ensin hirsi omas-
ta silmästäsi, vasta sitten näet ottaa roskan veljesi silmästä.” (Matt. 7:5.)

Lue Matt. 23:30–35. Minkä tärkeän mutta kivuliaan asian Jeesus tuo tässä esiin? Mikä varoitus meidän tulisi muistaa hänen sanojensa perusteella?

Näistä jakeista on selvästi havaittavissa, että Jeesus vihasi fariseusten käytöstä, koska näiden tekopyhyys oli entistäkin pahempaa juuri siksi, että he jääräpäisesti kieltäytyivät muuttumasta. Jeesus oli kyllästynyt fariseusten uskontoon. Hän oli saanut tarpeekseen pitkissä kaavuisissaan kulkevasta hengellisestä eliitistä. He olivat kuin kuolleiden luita täynnä olevat kalkilla valkaistut haudat (Matt. 23:27–28). He eivät tulisi tunnustamaan tai hylkäämään syntejään, vaikka ne heille osoitettaisiin ja vaikka Jeesus antoi heille yhä uudelleen mahdollisuuden tehdä parannuksen ja pelastua.

Ei ole ihme, että Jeesus kutsui näitä miehiä ”teeskentelijöiksi”. Hän sanoi usein näin: ”Voi teitä, lainopettajat ja fariseukset! Te teeskentelijät!” (Ks. Matt. 23:13, 15, 23, 25, 27.)

Heidän elämälleen oli todellakin ominaista se, että he sanoivat yhtä ja tekivät toista. Tällainen oli heidän suhtautumisensa profeettoihin. He esimerkiksi ajattelivat kunnioittavansa uskoa kaunistaessaan profeettojen hautoja. Kuitenkin he kieltäytyivät tekemästä tärkeitä asioita, kuten osoittamasta katumusta profeettojen sanojen seurauksena. Sen sijaan he halusivat omaksua profeettojen voiman ja paatoksen, mutta eivät näiden viestien sisältöä. Kiillottaessaan Jumalan palvelijoiden hautoja ja hautakammioita he järkeilivät itsekseen, etteivät he olisi ainakaan vuodattaneet Jumalan sanansaattajien verta. Kuitenkin samanaikaisesti he suunnittelivat murhaavansa jonkun, joka oli paljon enemmän kuin profeetta – itse Messiaan.

**Kuinka voimme varmistaa, ettemme periaatteessa tee samoin: käyttäydymme ulkoisesti uskonnollisesti, mutta sisäisesti olemme täynnä kapi-
naa, ahneutta ja vihaa?**

MEIDÄN VAROITUKSEKSEMME

Kaikki nämä Vanhan testamentin kertomukset on annettu hyvästä syystä, vaikka ne ovatkin häpeällisiä ja surullisia. Ihannetapauksessa meidän pitäisi oppia niiden perusteella, mitä tapahtuu kapinoidessamme Jumalaa vastaan.

Lue 1. Kor. 10:6–12. Miksi Jumala inspiroi profeettoja apostoli Paavalin mukaan kirjoittamaan sen, mitä he kirjoittivat Raamattuun?

Näissä jakeissa Paavali vetää suoran viivan yhdistääkseen menneisyyden ja nykyisyyden. Hän yhdistää muinaisen Israelin sekä seurakunnan, johon mekin Jeesuksen Herrana ja Vapahtajana vastaanottaneet nyt kuulumme (Gal. 6:14–16).

Paavali tekee selväksi, että ihmiskunnan menneitä kokemuksia Jumalan kanssa – olivatpa ne hyviä tai huonoja – ei pidä sivuuttaa tai vähätellä. Itse asiassa Jumala piti tätä niin tärkeänä, että hän merkitsi ne varoittaviksi esimerkeiksi, sillä: ”meidän ei pidä himoita pahaa, niin kuin he [esivanhempamme] tekivät.” (1. Kor. 10:6.) Toisin sanoen menneisyys on usein johdantoa tulevaisuudelle. Menneisyys luo usein asiayhteyden sille, mitä tapahtuu nykyhetkessä ja mitä tulee tapahtumaan tulevaisuudessa.

Jumala vakuuttaa, ettei meidän tarvitse toistaa menneiden sukupolvien virheitä, jos vain otamme vaarin Raamatun varoituksista ja profeetallisista viesteistä, jotka Jumala on antanut meille profeettojensa kautta. Jos kuuntelemme, opimme ja tottelemme, elämämme vakiintuu ja me menestymme (2. Aik. 20:20). Jotkut ovat määrittäneet jopa hengellisen menestyksensä kauniiden kotien, autojen, vaatteiden ja muiden aineellisten omaisuuksien omistamisena. Kun Jumala lupaa huolehtia tarpeistamme, hän haluaa meidän voivan hyvin myös sisäisesti, samalla kun menestymme muilla tavoin (3. Joh. 2). Todellinen ja kestävä kristillisen elämän hengellinen täyteys edellyttää kuitenkin kuu-
liaisuutta Jumalan viesteille.

Jumala ei tuhlaa sanojaan. Kun hän puhuu, hänen sanansa ovat ikuisia. Niiden voima ja teho pysyvät iäti (Jes. 40:8). Ne on annettu varoitukseksi meille, ”joiden osana on elää lopun aikoja” (1. Kor. 10:11). Jos tämä oli totta menneisyydessä, kuinka paljon enemmän nuo sanat koskevatkaan meitä tänään?

Kun luet Raamatusta kertomuksia kapinasta ja epäuskosta, mitä sellaista voit oppia niistä, joka auttaisi sinua välttämään tekemästä samalla tavoin?

VIESTIEN VASTAANOTTAMINEN JA VÄLITTÄMINEN

Ellen G. Whiten pojanpoika ja Ellen G. White Estate -toimikunnan entinen johtaja Arthur White arvioi, että hänen isoäitinsä sai elinaikanaan satoja näkyjä ja profeettallisia unia. Näyt kestivät muutamasta minuutista useisiin tunteihin, ja toisinaan niitä todisti suuri joukko ihmisiä. Joissakin tapauksissa jopa hänen epäilijänsä saivat tilaisuuden tutkia häntä julkisissa tilanteissa.

Raamatun profeettojen tavoin Ellen G. White koki yliluonnollisia ilmiöitä näkyjen aikana. Vuonna 1868 James White antoi yksityiskohtaisen kuvauksen Ellen Whiten tilasta näkyjen aikana. Hän oli ”täysin tietämätön kaikesta ympärillään tapahtuvasta”; hän ei hengittänyt; hänen lihaksensa ”jäykistyivät” ja hänen ”nivelensä lukittuivat”; hänen liikkeensä ja eleensä olivat ”vapaita ja sulavia”; ja hänen silmänsä olivat auki. Näyn jälkeen hän menetti tilapäisesti näkönsä, vaikkakaan hänen näkökykynsä ei ollut vaurioitunut. Kukaan ei voinut kontrolloida, milloin tai kuinka kauan hän olisi näkytilassa. Ne yllättivät jopa Ellen G. Whiten itsensä. (Ks. James White, *Life Incidents*, s. 271–274.)

Ihmisten reaktiot viesteihin vaihtelivat niin kuin Raamatun aikoinakin. Jotkut hyväksyivät Jumalan neuvot, toiset hylkäsivät ne. Ellen G. White sanoi: ”Jumala on asettanut minut ojentamaan kansaansa; ja – – kuten hän on antanut minulle tämän raskaan taakan, hän tekee myös viestin vastaanottajista vastuullisia sen mukaan, miten he suhtautuvat siihen. – – En ole valinnut tätä epämiellyttävää tehtävää itselleni. Se ei ole tehtävä, joka tuo minulle ihmisten suosiota tai kiitosta. – – Lunastajani nimessä ja voimassa tulen tekemään minkä voin. Tulen varoittamaan, neuvomaan, ojentamaan ja rohkaisemaan saamani Jumalan Hengen ohjauksen mukaan, kuuntelevatpa ihmiset tai eivät. Velvollisuuteni ei ole miellyttää itseäni, vaan toteuttaa taivaallisen Isäni tahto, sillä hän on antanut minulle tämän tehtävän.” (4T 231, 232.)

Monet niistä, jotka hylkäsivät hänen profeettalliset viestinsä, tekivät niin oman epäuskonsa tähden tai koska heillä oli henkilökohtaisia erimielisyyksiä Ellen G. Whiten kanssa, eivätkä niinkään teologisten perusteiden vuoksi. Ellen G. White oli hyvin armollinen niille, jotka suhtautuivat skeptisesti hänen profeettalliseen lahjaansa. Itse asiassa hän teki selväksi, että tällaisia ihmisiä kohtaan tulisi tuntea ”suurta kärsivällisyyttä ja veljellistä rakkautta – – kunnes he löytävät oman kantansa ja asettuvat puolelle tai vastaan.” (2Ta 284.)

Ellen G. White oli vakuuttunut siitä, että todiste hänen profeettallisesta lahjastaan olivat Jumalan hänelle antamat viestit. Jos ihmiset etsivät rehellisesti totuutta, hän uskoi heidän huomaavan, että hänen lahjansa oli aito ja todellinen. Hän luotti Jumalan johdattavan heidät parempaan ymmärrykseen, mutta hän kirjoitti myös, että Jumala on antanut meille riittävät todisteet siihen, että ”uskomme tasapainottuisi totuuden puolelle” (4T 231).

Lisätietoja löydät osoitteesta <https://whiteestate.org/absg/7>.